

REGENSVISER

AF
KAJ BREDSDORFF



UDGIVET AF
REGENSIANERSAMFUNDET
1950

REGENSVISER

REGENSVISER

AF
KAJ BREDSDORFF



UDGIVET AF
REGENSIANERSAMFUNDET
1950



Lektor Kaj Bredsdorff er en af de ret få regensianere, hvem det er blevet forundt i særlig grad at få deres navne indskrevet i Regensens historie. Af dem, der husker ham fra hans regens-tid, 1902-04, skildres han som en ganske særlig fornøjelig og idérig kammerat. Han sluttede sig til »Gamle«, der i 1904 bragte ham frem til klokkerværdigheden, – samme år, som han tog sin eksamen og derfor måtte flytte fra gården. I dette år deltog han også med iver i stiftelsen af Regensianersamfundet, i hvis bestyrelse han har siddet en årrække, og til hvis trofaste venner han altid har hørt. Ved samfundets 40 års jubilæum i 1944 blev han sammen med de andre da levende stiftere ud-nævnt til æresmedlem i samfundet.

Som særlige minder om hans virksomhed på Regensen og senere i Regensianersamfundet står de talrige viser, hvormed han har bidraget til fester, skovture og andre lejligheder. De har altid hørt til festernes glanspunkter. En række af dem har

fundet optagelse i Regensens visebog og synges stadig på Regensen og ved Regensianersamfundets sammenkomster.

Da Kaj Bredsdorff nu d. 6. marts fylder 70 år, har Regensianersamfundets bestyrelse ønsket at udsende en samling af hans regensviser, dels for på denne måde at sætte ham et varigt minde, dels for at bevare viserne for eftertiden. Der er utvivlsomt endnu mange, for hvem de vil rumme fornøjelige minder, og som vil kunne glæde sig ved at synge dem ved sammenkomsterne.

Bestyrelsen føler sig forvisset om, at både Regensianersamfundets medlemmer og regensianerne, til hvem samlingen bliver udsendt, vil modtage den med glæde, og bestyrelsen siger Kaj Bredsdorff tak, fordi han har givet den lejlighed til at hædre ham på denne måde.

I februar 1950.

Oluf Petersen,
Regensianersamfundets formand.

I. REGENSEN OG LINDEN.

1.

En ny vise til en gammel melodi.

Mel.: Kong Kristian.

1623:

Kong Kristian stod på Rundetårn
en sommermor'n.
»Dernede bygger fan'me'«, svor'n
»vi no't, som aldrig før har vår'n.«
Så bygged han studentergår'n
ved Rundetårn.
Og ind på gården kom på stand
studenter fra det ganske land.
»Det kan«, sa' fjerde Kristian,
»gå an.«

1723:

Erasmus op mod staden drog
til Kristians gård.
Han snakkede latin og lo:
»Rotunda terra est, min tro;
et sum in coelo septimo
i Kongens gård«.
På bjerget sad Per Degn og drak
og nikked til sin gibbernak:
»Vor stak-kels jord er, Gud ske tak,
dog flak«.

1823 og følgende:

Fru Lind sin grønne fane svang
en nat i vår.
Da blev studentens stue trang,
og ud de kom fra sal og gang;
så stolt de om den stamme sang,
som evigt står.
Carl Ploug går frem til ny debat.
men tier han, ta'r Hostrup fat;
hans jøde henter brat sin skat
i nat.

1923:

Studentens vej til ros og magt,
du røde gård!

Hil være dig, som uforsagt
stod gennem trende sekler vagt
om dine sønners hu og agt,
du røde gård!

Og rask igennem sol og sang
og lystighed og bægerklang
til dåd for Danmarks blide vang
en gang.

(Regensens 300 års fødselsdag 30. juni 1923).

2.

*En ny og lystig vise om den tykke Kressjan og den
kloge Vibeke, og om hvad de fandt i den grønne skov,
og hvorlunde det siden gik.*

Mel.: I byens larm.

Kong Kressjan lagde ned sit sværd
og tog sin skovl og spade
og gik imellem grønne træ'r
sin morgenpromenade.
Sin viv, hin dannekvinde streng,
han havde under armen,
og Fredrik, derses lille dreng,
han leged dem ved barmen.

Med eet den hulde Vibeke
kneb Kressjan lidt i halen.
Thi sagde Kressjan: »Knib ikke,
min hjerte, est du galen«.
»Oh, Kressjan, se den lille lind,
ved Gud, jeg syn's, det pænt er.
Hvad om vi tog og bar den ind
til vorses små studenter.«

Kong Kressjan akslede sit skind
og hanked op i brogen.

Så grov han op den lille lind
og gik så ud af skogen.
Så plantede de det lille træ,
og lys det skaffede Finsen,
og for at det ku' stå i læ,
så byggede de Regensen.

Nu syn's jeg, at vi råbe kan
et hurra for Vibeke,
for uden hendes bra forstand
her sad for vist vi ikke.
Moralen derfor, unge mand,
den må du aldrig glemme:
Selv om du hedder Kressejan
dit hoved er la femme.

I skønne kvinder, gode mænd,
som her er bænket sammen,
se linden, vores gamle ven,
den nikker til vor gammen.
En skål for livets sommerleg
og for vor unge færden.
Ja skål for mig og skål for dig
og skål for hele verden.

(Lindegilde 1904).

3.

Studenten og Linden.

Mel.: Vort modersmål er dejligt.

S t u d e n t e n :

Hør sig mig lind, hvad føler du vel i den grønne vår,
når solen smelter sneen, og når bølgen atter går?
Sig, mærker du blodet i kroppen bruse vildt,
og har du lyst at favne hele verden stærkt og mildt?

Når somren har sin sølverring om Danmarks strande lagt,
vil du som jeg dig kaste nøgen ud i skummets pragt?
Og når den lyse nat ruller ud sit koglespil,
sig, lyster du at kysse da hver yndig pigelil?

Og når den brune høst han støder i sin domsbasun,
og storken flyver bort mod syd med børnene og fru'n;
sig, længes du aldrig mod fjerne haves kyst,
og kender du slet ikke til min hede vandrelyst?

Og når vor klode piskes af den barske vintervind,
hvad drømmer du for drømme da, du gamle sorte lind?
Forstår du de tanker, der stiger fra min bog,
og hører du vel klangen fra de sultne massers tog?

L i n d e n :

Min unge ven, af alle dine underlige ord,
din lyst og dine længsler jeg begriber ikke spor.
Mit liv er at løves, at blomstre, visne, dø;
engang måske skal andre linde spire af mit frø.

Her har jeg vokset stille nu i hundred femti år,
set slægter gå og komme i studentens røde gård.
Men hver gang I synger og danser om min fod,
det er som vårens friske kilder strømmer til min rod.

(Lindens 150 års dag 12. maj 1935).

4.

Lindelyrik.

Mel.: Forgangen nat —

Adagio.

Hil dig du gamle, runkne lind,
du altid højt besungne lind,
du elskovs søde sukke-lind,
du tilia, smilia smukke lind.
Du var en lille forfrossen pind,
da du blev plantet i gården ind.
Nu er du tyk og tung og trind.
og tager os alle i favn, o lind.

Her søgte jeg fra solens skin
ind under dine blade, lind.
Her drømte jeg i måneskin
som pip-fuglen på din gren, o lind.

Her drak jeg dagene ud og ind
og sejled hjemad i morgenvind.
Og kind mod kind, og sind mod sind
her dansede jeg med vennen min.

O, lad mig til dig finde ind,
du skønne, stærke kvinde, lind,
bortsvinde i dit bladespind,
ombruset af sol og sommervind.
Og medens dagene rinde, lind,
hen over Rundetårns tinde, lind,
vi spinder minder sammen, lind, –
du skinnende, bindende minde-lind.

(Lindens 150 års dag 12. maj 1935).

II. RUSGILDE.

5.

Mel.: Hønsfodder og gulerodder.

Portnerkaffe og chokolade
og sild fra Pallesens*) kælders,
bøgebrænde og styrtebade
og raske små frikadeller.
Jeg er gammel og grå i gårde
og du er nyfødt og liden;
vil du være som en af vore,
så bli'r du nok større med tiden.

Lånekaske og brugsforening,
kreditens rutschebane;
den, der dækker gammel gæld,
han har en hæslig vane.
Shakespeare fødtes i Engelland,
og Malmø ligger i Skåne.
Her betaler vi, når vi kan,
og resten la'r vi bli' stå'nde.

Tidlig oppe og sent i seng,
kommers og bægres kredensen,
det er godt for en lille dreng,
som nys har fået Regensen.
Linde-l'hombre og luthenspil
og lystighed uden ende;
her kan du spytte, hvor du vil
og la' cigarerne brænde.

Kom da broder, og ta' din del
af livets lækre postejer.
Syng herinde og dans, og la' dem
derude råbe med rejer.
Lev så lystigt og drik så tæt
og tappert som dine ahner,
så ka' du sige, du også har væ't
en rigtig Regensianer.

(1903).

*) Høker i Kannikestræde.

6.

Post partem festi officialem.

Mel.: Første skål jeg bringer ægtestanden.

Kunde over hoben jeg mig svinge,
havde krikken brukket ej sin vinge,
var jeg kort sagt digter, o, hvor skul'e
jeg dog sjunge om vor gamle –
tra la la
om vor skønne, gamle, røde gård.

Nej, jeg pænt må holde mig til jorden
li'som Schrøder¹⁾, når den gør i porten.
Følg mig, rus, og vi vil ganske stille
liste rundt og lufte vores –
vores druetunge drankersjæl.

Først jeg vil dig føre til Præpositus²⁾
vores allesammens pater optimus,
ret et prægtigt og godmodigt væsen,
blot du solder ej som Anders –³⁾
som en vis magister Pedersen.

Dernæst går vor vej til Vicepeter⁴⁾
vort og hele gårdens kronometer.
Vil du træffe ham, da vid han troner
mellem 10 og 11 på Tre –
på tre-fire puder i sin stol.

Så er der de pæne, gamle fruer,
som hver dag gør rent i dine stuer.
Evig ægtestand de måtte love,⁵⁾
på det at du ej sku' dem be –
dem berøve noget dyrebart.

Hvordan skal jeg uden sorg omtale
vore smertens børn, Regensens ka'le;
blot jeg tænker på dem, må jeg gråte,
tænk dig, Rus, vi haver nemlig –⁶⁾
nemlig mere end et halvt dusin.

Medlem bli'r du af vor brugsforening,
somme siger, at det er en vinding.
Alt, hvad Palle⁷⁾ har, nu også godt er;
pølser laver han af fede –
fede grise, stemplede på bag.

Ind i »Gamle« ska' du nu'nte gange;
vogt din sjæl for deres fæle sange;
ikke blot de ere højst uhøviske,
men tillige hvad man kalder – ⁸⁾
sådan – nå jeg siger ikke mer.

Hvis du noget af en gentleman er,
må du hel're blive Pipianer;
er du det og søger embedsstanden,
avancerer du som bare –
bare Pipianere det gør.

Se jeg tænker, at forlængst man har dig sagt,
at din færd bevogtes af en nattevagt.
Han er ellers ikke af de bøse,
stænger porten blot for gadens –
gadens tummel og uterlighed.

Rus, nu har vi endt vor lille runde;
kvidre længere det kan jeg sgu'nte.
Op med dig, og ned med hver filister!
Skål for alle brave solde –
tra la la
hver en brav soldat i Bacchi hær.

(Rusgilde 1903).

- 1) Regensens kat.
- 2) Provst Julius Lassen.
- 3) Filolog og regensianer Anders Pedersen.
- 4) Viceprovst Skouboe.
- 5) Regensens koner skulde være gifte; en af dem var ugift og kaldtes Mø-Jørgensen.
- 6) Bibelcitát: „nogle få nemlig otte“ var slagord på Regensen, særlig brugt om snapse.
- 7) Høker i Kannikestræde.
- 8) Et uhøvisk ord, begyndende med r, blev stærkt brugt i „Gamle“.

III. SKOVTUR OG LINDEBAL.

7.

Mel.: Vintern rasat . . .

Fik omsider vintren vi på bære,
sejrede den lyse, stærke vår,
brused blodet i studentens åre,
løvdes linden i den gamle gård.
Drik da ud dit glas til sidste dråbe,
favn din pige, før hun flagrer bort,
håb, mens det endnu er tid at håbe,
husk, den danske sommer er så kort.

Var du ofte tung og trist i sinde,
led du hart af snue eller gæld,
blev du sveget af den trædske kvinde
eller sled dig dum som livets træl.
Stræk du nu din dovne krop i græsset,
sug dig styrke dybt i jordens skød,
lad en stund de andre trække læsset,
mens du presser dagens drue rød.

Sad vi stille i de mørke dage,
stræbte trolig mod det høje lys,
tumled kækt med tankerækker vage,
så dem klares med et helligt gys.
Men nu er det sommer, tiden er inde,
slæng din bog på hylden, musernes søn,
se dig om i verden, og du skal finde,
den er rig og stor og lys og skøn.

Kæmp, student, for alt hvad stort og skønt er,
bryd din pandebrask for slægtens vel,
split den hob, som ad ideen grynter,
lad dem knuses mod din tankes fjæld.
Men når det bli'r vår, og bølgerne rulle,
tag med glæden dig en drabelig tørn,
syng og drik og dans, til Pallas, den hulde
moder, atter kalder sine børn.

(Regensskovtur 1903).

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o syd.

Der er fest på Regensen i nat,
 og vor gamle historiske rønne
 åbned atter sin port for de skønne
 for i morgen at lukke den brat.
 Nyd da nuets det flygtige spil;
 dans med musernes dejlige datter,
 :: hun, som ene begriber og fatter,
 hvad du *tror*, hvad du *elsker* og *vil*. ::

For vor tro er en kulsviertro
 på al livets pudserlige færden
 og på hele den dejlige verden,
 der går frem uden rast eller ro.
 Men vor tro får dog fylde og rum
 først i hende, der årle og silde
 :: var vort livs altid springende kilde,
 livet selv i en lysende sum. ::

Og vi elsker den skinnende sol,
 når den fylder vor støvede rude
 og os melder fra våren derude,
 at nu knoppes den første viol.
 Men, o kvinde, som solstrålens leg,
 når den brydes af tusind krystaller,
 :: er den glans og den farve, der falder
 på vor syndige verden fra dig. ::

Og endnu som i digterens sang
 går vor færd gennem åndernes rige
 for at drage hin skat uden lige
 frem af bøgernes muldne fang.
 Men hvem var det, der førte vor pen,
 pusted liv i de grå dokumenter,
 :: gav vor stræben de rigeste renter,
 var vort arbejdes fylgje og ven? ::

Ja, vel mødt i vor studiegård,
du al lysets og glædens gudinde.
I de timer, som hastigt vil svinde,
idel lykke dit øje os spår.
Men student, disse timer skal du
hvirvle hen blot i leg og i latter,
∴ danse lystigt med musernes datter
i vor nats hurtigt flygtende nu. ∴

(Regensbal 1903).

9.

Mel.: Ergo bibamus.

Velkommen du skønne igen til vort bo!
Velmødt du, som glad er og fager!
Regensen dig hilser, den kender dig jo
og blødt om din skønhed sig drager.
Se linden hun grønnes igen som i fjor,
og Frederiksen¹⁾ holder sin kurs uden ror,
og Schrøder²⁾ sig strækker i solen og tror,
den endnu er ung, smuk og mager.

Ja, våren er kommen med grøde og glans
og roser i duftende ringe.
Kong sol spiller op til så lystig en dans,
at jorden af glæde må springe.
Men skønnere end noget solstrålekuld
og stærkere selv end den grødende muld
og dejlig som rosernes glødende guld
er hun, som vor hyldest vi bringe.

Så gik da den kedsomme vinter sin gang,
studenten han øged sin viden,
og lampen den osede aftenen lang,
og værket var strengt undertiden.
Men nu er det sommer for døgnen og dig,
og værket er kronet og åben vor vej.
Kom skønne, og dans gennem natten med mig
langt bort over rummet og tiden.

(Lindegilde 1904).

1) Regensens dagvagt.

2) Regensens kat.

IV. PUNCHESOLD PÅ SALEN.

10.

Præludium.

Allons enfants de la Regeancen!
Le jour de fête est arrivé!
Pas nu på I ej taber balancen
::: for den funklende vins attacké, :::
Kan I høre nede i bollen,
hvor det syder og suser fra dens bund?
Den stormer lige mod din mund;
skyl den ned, og se til I ka' behold' en!
Regensianere!
Fugt eders ganere!
::: Marchez! Marchons!
Imor'n får I kuns
en sild og en siffons. :::

(1904).

11.

Drikkevisen.

Mel.: Gaudeamus igitur.

Kom min dreng, tag dig et glas!
Mosten selv vi brygge.
Livets kummer og dets mas
blæser vi et stykke.
Her er godt, hvor druen gror,
verden bliver skøn og stor,
::: fuld af liv og lys og lykke. :::

Pigebarnet, som i går
flygted fra Parnasset;
ej studentens fattigkår
længer hende passed'.
Se! hun kommen er igen,
elsker lige højt sin ven,
::: smiler til dig gennem glasset. :::

Da i dag du vågnet', var
luften tung og tåget,
pigen væk, og pungen tom,
og humøret broget.
Men fra bollens gyldenvæld
stiger solskin, styrke, held,
∴ når du bare løfter låget. ∴

Sådan gik det immervæk
på vor lille klode,
hvor så megen kval og skræk
alle tider boede.
Men når druesaften flød,
syntes verden rosenrød,
∴ menneskenes børn så gode. ∴

(1903).

V. PROVST OG KLOKKER.

12.

En liden provstevise.

Mel.: Hønsfødder og gulerødder.

Røde mure og grønne linde
og kongens gyldne renter.
Regensen er en gammel gård
for hundred raske studenter.
Under taget, hvor svalen bor,
har *Provsten* bygget sit kammer.
Ungdommens lystige liv dernede
mod ruden bølger og flammer.

Gåsesteg og mahognibord
og punchegilde på salen.
Ud på det skummende hav vi for,
og nogle bleve på valen.
Provsten, den gæve kæmpe os selv
førte an til svare bedrifter.
Stille det blev, da han gik hjem,
den gamle urostifter.

Smukke piger og lysballoner
og toner lokkende, søde.
Der går dans under lindens krone
fra kvæld til morgenrøde.
Forrest danser vor gode *Provst*
alt med sin statelig frue.
Se, hvor de gamle øjne le,
de unge hjerter lue.

Stordebatter og larm og latter
og klang af en sprukken klokke.
»Pip« og »Gamle« og »Uglen« drager
til strid i fylk og fløkke.
Højt over kampens bulder og gny
sidder *Provsten* og smiler stille:
»I aften fødes en klokke ny,
en klokke lystig og lille.«

Sommersol på den gamle gård
og sne på røde tage.
Slægt på slægt flytter ind og ud,
så rinder de blide dage.
Provsten os byder goddag og farvel,
han er evig ung med de unge.
Lad os da gi' ham et hurra i kvæld,
der får Rundetårn til at runge.
(skrevet til Provst Julius Lassen 19- -).

13.

Da Kong Julius den Gode nedlagde sværd og krone.

Mel.: Kong Kristian lægger ned sit sværd.
Kong Julius lagde ned sit sværd
og sa' bedrøvet til sin kone:
»Vi kan ej længer blive bo'nde,
en anden drot skal styre her.
Se vognen ud for porten venter,
tag afsked med de små studenter
og med den gamle kongeborg«.

Dog pludselig svandt solen bort,
og kummer fyldte brat de glade,
og linden tabte sine blade;
den røde gård blev ganske sort.
På taget mjaved Schrøder, Katten,
og Uglen tuded fælt i natten.
Regensen rysted i sin grund.

Og ånderne stod op at gå,
og sære stemmer trindt om løde:
Den evige forfulgte Jøde
og lindens hulde nymfer små.
Og mangel hedengangen klokker
kom listende på hosesokker
at tolke Majestætens pris:

O, elskelige Julius!
hvis ranke ryg blev aldrig bøjet,
som altid bar et smil i øjet
til hver en ung umulius.
Så længe disse mure stande,
og linden løves over lande,
dit navn skal leve i vort bryst.

(Ved afskedsfesten for Julius Lassen 14. sept. 1918).

14.

*En vrøvlevise om hvad en klokke vilde være, hvis han
ikke var det, han er.*

Mel.: Peder Schiødt

Som en himmel uden stjerner,
som en stjerne uden glans,
som et kornaks uden kerner,
som en balsal uden dans,
:,: som en vise uden takt
er en klokke uden *magt*. :,:

Som en taler uden tunge,
som en klokke uden lyd,
som en vugge uden unge,
som en frier uden fryd,
:,: som en jagthund uden tæft
er en klokke uden *kæft*. :,:

Som et mandfolk uden kvinden,
som en bue uden pil,
som Regensen uden linden,
og som provsten uden smil,
:,: som en sejler uden bør
er en klokke uden *humør*. :,:

Som en bolig uden w. c.,
som en hoppe uden føl,
som et gilde uden V. P.,
som en tønde uden øl,
:,: som en fisker uden bid
er en klokke uden *vid*. :,:

Som en have uden roser,
som en Krøsus uden guld,
som en sprogmand uden gloser,
som Ib Schønberg uden huld,
::: som Susanne uden bad
er en klokke uden *mad*. :::

Som en vingård uden druer,
som en drue uden saft,
som en flamme uden luer,
som en bryder uden kraft,
::: som en baby uden sut
er en klokke uden *sprut*. :::

Som et taffel uden retter,
en borgmester uden skæg,
som en sømand uden sweater,
som min cykel uden dæk,
::: ja, som Liva uden lak
er en klokke uden *tobak*. :::

Som en kejser uden rige,
som et rige uden folk,
som studenten uden pige,
som kinesisk uden tolk,
::: som en lygte uden blos
er vor klokke uden *os*. :::

Som en bisværm uden dronning,
som et kortspil uden trumf,
som en kube uden honning,
som en kvinde uden oomph,
::: som en hane uden kam
er vi stakler uden *ham*. :::

(Klokkefest 1940).

VI. DEN GAMLE REGENSIANER.

15.

Introduktion.

Mel.: Kong Kristian lægger ned sit sværd.

Pastoren hængte op sin kjol',
og lægen slap sit termometer,
adjunkten flyede sit kateder,
og dommeren sin dommerstol.
De hastede hid i bil og busser
at fejre årets søde russer
herinde i den gamle gård.

Så rejs dig da, du unge skud
på stolen op, at vi kan se dig.
Vor hilsen og vor hyldest te' dig
du tage med i verden ud.
Bliv stor og stærk som dine ahner,
glem aldrig, du er regensianer,
en stolt og fri og glad student.

(Rusgilde 1921).

16.

Mel.: Snart er natten svunden.

Solen sank så fage
bag Regensens træ'r,
og de svundne dage
kommer ikke mer.
Men fra eders stamme
nye skud udgår,
vokser i den samme
kære, gamle gård.

Snart er dagen svunden,
natten stunder til;
I, som hid har funden,
her vi bænkes vil
under gårdens grønne
fælles gode ven,
drømme gamle, skønne
drømme om igen.

Nu afsted til dysten,
til det glade lag;
inden ret vi ved det,
er det atter dag.
Kom med os at glemme
dagens møje brat,
gammel fryd fornemme
i en sommernat.

(Regensianersamfundet, juni 1907).

17.

Regensen – Linden – Studenten.

Mel.: Løvsal i det blanke hav.

Kender du en gammel gård,
som i byens hjerte står,
gemmer i sin røde favn
mangt et godt studenternavn.

Dunkle hjem,
i dit gem
spirer tusind minder frem.
Her vi lued af ungdomsild,
her vi leved os manddom til.

Stunded vi så mangel gang
under lindens bladehang
til en munter tankedyst,
mærked våren i vort bryst.

Skønne lind!
Sol og vind
fured dine drenges kind.
Selv du lige frydefuld
hilser ny studenterkuld.

Du som kom herind i kvæld,
ser dig om og siger vel:
»Hvorfor er jeg stævnet hid,
her er ikke som i gammel tid.«

Kære hør!
Nu som før
tider skifter, tanker dør;
det er lige fedt omtrent,
når du bare er student.

(Regensianersamfundet, juni 1907).

18.

Den ny Regens byder de gamle regensianere velkommen.

Mel.: Ser I, hvem der kommer her.

Ser I, hvem der kommer her
for at føre jer
til den muntre færd.
Det er jeres røde gård,
som nu færdig for
eder står.

I ser ej her
en gammel muggen kavalier,
o, nej, hos mig
det gamle mærkes ej.
En høj og herlig læsehal
og buegang og fægtesal
og spisekamre uden tal
w. c. og cykelstald.

Krisjan lagde ned sit sværd,
bygged op mig her,
som I alle ser.
Hviid planted min grønne lind,
som i sol og vind
stor er ble'n.
Men så i fjor
Hr. Martin¹⁾ ind i gården for,
og på hans ord
blev fluks jeg skøn og stor.
Og hvis I mener det er spøg,
gå ud, spørg linden, om jeg løj,
se på min splinternye fløj,
er d' ikke dukketøj?

Kom så, lille børn, og duk
ned og tørsten sluk
uden vid're muk.
Jeg svinger jer tre gange rundt
for en høg, for en gøg, for en kuk.
O ja, vi er
endnu et lystigt folkefærd;
vi gamle kan
vel slås til sidste mand.
Fra Randers, Skive, Holstebro,
fra Rønne, Svendborg, Maribo
I kom til fest i aften jo.
Gid den må bli'e go'.

(Indvielse af den ny regensfløj 1909).

1) Arkitekt Martin Borch.

19.

En ny Glunte.

Mel.: Nu tror jeg det kan vara tid.

Glunten: Nu tror jeg, det kan være tid
at komme til at solde
og drukne dagens sorg og strid
på bunden af vor bolle.

Magisteren: Og drømme mangeliflig drøm
om tider langt tilbage.
Regensianer, op og tøm
et glas for gamle dage.

Begge: Rectissime! Strictissime!
Skål frater amantissime!
Regensianer, op og tøm
et glas for gamle dage.

Glunten: O, mindes du den første gang,
vi så os om herinde,
den røde gård, den glade sang
og våren under linde.

Magisteren: På fjerde gang du havnede
hos gamle madam Jensen,
mens jeg på sjette favnede
den tykke madam Svendsen.

Begge: Rectissime o. s. v.

Glunten: Og mindes du den store kvæld,
de brave vækkerskarer
drog ud at fange ind vor sjæl
i deres fæle snarer.

Magisteren: Og efter drøje hug og hib,
som gården skulde ramle,
var jeg ble't fisket op af »Pip«,
mens du gik ind i »Gamle«.

Begge: Rectissime o. s. v.

Glunten: Det første gilde under lind
det kan mit øje knap se
for gåsesteg og ostepind
og mange, mange snapse.

Magisteren: Vi drak og sang den nat så lang,
men da vi hjemad skulde
til fjerde og til sjette gang,
da var vi begge fulde.

Begge: Recitissime! Strictissime!
Skål frater amantissime!
Vi drak og sang den nat så lang,
så blev vi begge fulde.

Glunten: På generalforsamlingen
hvor du sku' være klokke,
din stiller vasked dig, min ven,
så ren som bare pokker.

Magisteren: Men så kom du og snakked fort
og drabelig mig lumped.
Du slog så længe og så hårdt,
at jeg omsider dumped.

Begge: Rectissime o. s. v.

Glunten: Et bal jeg mindes, men da vil
mit hjerte gerne dikke,
ved tanken om en pigelil
med sorte, skælmske blikke.
Magisteren: Nej, skønnere mig synes, bror,
var hendes blonde søster.
Vi dansed sammen bort, jeg tror,
til paradisets kyster.
Begge: Rectissime o. s. v.

Glunten: Se, meget vand fra liden å
er nu i stranden faldet,
og du er gammel nu og grå,
og jeg er noget skallet.
Magisteren: Men hjertet vel så lystigt slår,
som da vi var herinde.
Et hurra for den røde gård
og for de grønne linde.
Begge: Rectissime o. s. v.
(Klokkefest 1915).

20.

En skål for --.

Mel.: En skål for den mø i blufærdige vår.

En skål for vor gård med det herlige navn!
Skål for kong Kristian den fjerde!
Skål for de sønner, der smukt gjorde gavn!
Skål for de lømler, der lod være.
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Drik *Regensens* skål, hver munter svend!
.,: Slut os i din dunkle, røde favn igen! .,:

En skål for vort træ i dets vårgrønne dragt!
Skål for dets midsommersvale!
Skål for dets brogede efterårspragt!
Skål for dets hvide vinterdvale!
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Drik nu *Lindens* skål, hver munter svend!
.,: Bred din fagre skygge over os igen! .,:

En skål for Minerva, vor gudmoder bedst!
Skål for hver sprænglærd professor!
Skål for hver doktor, og skål for hver præst!
Skål for hver rektor og assessor!
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Alma maters skål, hver munter svend!
∴ Drys din visdoms manna over os igen! ∴

En skål for min ensomme skrivebordskrog!
Skål for min rolige lampe!
Skål for mit blækhus, og skål for min bog!
Skål for min pibes søde dampe!
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Drik *din stues* skål, hver munter svend!
∴ Se, den lukker tyst sig om din flid igen! ∴

En skål for den mø i blufærdige vår!
Skål for min lille veninde!
Skål for den glut, som mit hjerte forstår!
Skål for den dejligste kvinde!
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Drik *din piges* skål, hver munter svend!
∴ Se, hun smiler til dit fulde bæger hen! ∴

En skål for vor verden i drøm og i dåd!
Skål for al skønhed derude!
Skål for vor ungdoms den vuggende båd!
Skål for vor manddoms stolte skude!
Tag dit glas, min ven, tag dit glas, min ven!
Drik *studentens* skål, hver munter svend!
∴ Kort er livet, lad det glide saligt hen! ∴

(Regensianersamfundets 25 års jubilæum 19. okt. 1929).

Finale.

Adagio. Så glider natten stille hen,
og mosten ebber ud, min ven.
Alt gryr den lange dag igen
med slid og slæb og tømmermænd.
Så grib da glæden, før den dør,
og drik så længe din hals er tør.
Tøm glasset, jeg gør ligervis!
(Drikkepause)
Så havner vi begge i paradís.

(Rusgilde 1921).



